

20 november 2022 (Christus Koning)

Didier Croonenberghs o.p.

In de literatuur bestaat een zeer amusante stijlfiguur: de oxymoron. Het is een literaire techniek die twee tegengestelde elementen naast elkaar zet, zonder zich te bekommeren om tegenspraak en paradox. Bijvoorbeeld:

Koud vuur

Een *zwarte zon*

Het geluid van de stilte '*the sound of silence*'

Een *rechtvaardige oorlog*

De *positieve discriminatie*

Een *prachtig ongeluk*, een boek van de neuropsychiater Cyrulnik

Een *zoetzuur gerecht*

Maar er zijn leukere oxymoron...

Een *korte preek...*

Klantendienst

Paniekvoetbal

De heiligen Petrus & Paulus!

Een bier zonder alcohol...

Enzovoort enzovoort.

Kortom, een oxymoron is een *contradictio in terminis*.

Vandaag vieren we Christus de Koning. Is dat niet een beetje tegenstrijdig? Een *contradictio in terminis*? Jezus heeft trouwens nooit de titel van koning voor zichzelf opgeëist! Christus de Koning! We moeten toegeven dat dit een beetje moeilijk te accepteren is. Is de titel van koning niet historisch geladen? Is het geen verontrustende titel?

Moeten we koningschap op een sterke en krachtige manier opvatten, zoals in de tijd dat het Christus Koning-feest in de jaren dertig ontstond? Is Christus de Koning een almachtige “Zonnekoning”, die wij het licht der volkeren noemen? Zou er vandaag geen andere betekenis aan deze term Koning gegeven kunnen worden?

In grondwettelijk recht is er een spreekwoord dat zegt: “De koning regeert maar bestuurt niet”. Hij vertrouwt het concrete bestuur toe aan specialisten. Vreemd genoeg, toegepast op ons geloof, stelt dit spreekwoord het koningschap van deze God in vraag, die ons, gelovige bestuurders, nodig heeft om zijn levensproject te realiseren. God is koning, omdat hij ons niet regeert, omdat hij niet elk moment in ons leven ingrijpt, omdat hij ons vrij laat om hem al dan niet te volgen. Het is aan ons om het evangelie over ons leven te laten heersen. De macht is gegeven. Het kan niet worden genomen. Het geloof is gegeven. Het mag nooit opgelegd worden.

Degene die wij vandaag vieren is een paradoxale koning: een koning die geen macht wil gebruiken. “*Laat hij zichzelf redden, als hij Gods Messias is.* Zijn koninkrijk is niet van deze wereld.

Dus aan wie, aan wat willen we macht geven in ons leven? Het feest van Christus de Koning is het feest van de “de zachte macht”. Nog een oxymoron! De zachte macht, zoals Christus aan het kruis, die zijn macht niet gebruikt. En die er geen heeft. Zoals de zee de aarde schiep door zich terug te trekken, God schiep de wereld door opzij te stappen, om ons vrij te laten. Om ons de controle over ons leven te laten behouden, maar zonder ons in de steek te laten. Laten we dus niet passief blijven en geloven dat ons een lot is opgelegd. Laten we ons vandaag deze cruciale vraag stellen: *aan wie willen we macht geven*, dat wil zeggen ons vertrouwen schenken? Is het voor onszelf...? Op eigen kracht? Voor ons ego? Naar ons project? Of willen we kracht, liefde geven aan allen die er geen hebben, aan de zwaksten, de eenzamen en de kwetsbaren?

Willen we echt gewicht geven aan het Evangelie?

Als we dit waarheidswerk echt doen en het evangelie in ons leven laten regeren, zullen we ontdekken dat Gods paradoxale waarheid onze tegenstrijdigheden, onze conflicten, echt kan overwinnen. En dat deze zwakke koning, deze zachte macht, die sterft aan het kruis, krachtig kan

regeren over ons leven. Autoriteit is niet iets om te bezitten, maar om te geven.

Mogen wij dan in deze wereld ons leven regeren, niet om te heersen, maar om het koninkrijk van God te laten heersen!
Amen.